

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 521. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918316256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

med Forekommenhed end med en Stolthed, som netop Troen paa ham fremkaldte. Men Dalberg kunde ikke see Andet end noget Klart og Trodsigt, der vakte en antipathisk Erindring hos ham.

Efter at Helzen havde fortalt ham, hvad der var forefaldet, sagde han til Otto: De har altsaa slet ingen Sands for Nordens Gjenfødelse, for den store nordiske Enhed og Selvstændighed?

Og han benyttede Leiligheden til at yttre sig meget veltalende herom.

Det er dog mageløst! sagde Milner.

Ogsaa Otto var greben; han brød sig ikke om, at Dalberg ved sit Spørgsmaal og især ved Tønen, hvori det blev gjort, stillede ham af-sides, udenfor den Verden, hvor han netop ønskede at være hjemme; det blinkede i hans Indre af deilige, mægtige Eventyr, som udfoldede sig, antog Skikkelse og skred over imod Virkeligheden; men han maatte give efter for sin Naturs Trang til Selvstændighed og Klarhed, og da Dalberg havde sluttet og hentydet til en mysteriøs Fremtid, »naar Ludvig Philip doer«, sagde han: Ja, jeg forstaaer det nok! Vi Nordboere skulle reise os til en stor og adelig Tilværelse i Verden! »Føre til Seir Folkenes Sag! Alt, hvad der staaer os i Veien, skal vige! Vi maae gjøre en Revolution og slutte os til de Tydskere, der ogsaa ville gjøre en Revolution for at faae en Skjæbne, som det er Umagen værdt at leve for!

Nei, aldeles ikke! raabte Dalberg, idet han kastede et Blik om sig; vort Princip er netop det statsmandsmæssige; vi paakalde, hvad vi have Ret til ifølge Tractater, Arveret o. s. v. Og han udviklede nu dette i et livligt Foredrag.

Dalberg havde en Mening, der ikke blot var hans egen, men en Fællesanskuelse, som maatte synes ham at faae Uovervindelighed derved, at den blev istemt af saa Mange, af Alle dem, han kunde overskue, og han troede desuden paa den, fordi hans Sind hastede mod et behageligt Maal, fløi over alle Hindringer. Det var en smuk Sandsynlighed, han hengav sig til og drog Andre til, og dersom Nogen vilde vække den Tvivl, som mulig skjultes i hans Hjerte, blev han vred.

Otto oplevede et af de »store Øieblikke«. Hans Sjæl fik den Føde, den var sulten efter, kunde beskæftige sig med store Anliggender paa livfuld Maade; den udfoldede alle sine Evner, mindedes Alt,